

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4499/2022
20.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Бојан Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Никола Арнаут, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 733/21 од 23.03.2021. године, у седници одржаној 20.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 733/21 од 23.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 733/21 од 23.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 6310/19 од 06.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име умањене вредности стана и недостајућег паркинг места за који износ се тужени неосновано обогатио исплати 13.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС са траженом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 116.720,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 733/21 од 23.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У конкретном случају нема разлога који указују на потребу новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом тужиоца се у претежном делу оспорава утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Уз ревизију нису приложене другачије судске одлуке у истој или сличној чињенично-правној ситуацији, па не постоји ни потреба уједначавања судске праксе.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 13.12.2019. године, а вредност предмета спора је 13.000 евра у динарској противвредности.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. ЗПП, јер ови трошкови нису били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић